

Putx considera Pascal Comelade, de qui ha escrit la biografia, un músic amb ànima de rock-and-roll

i a mi no, però de seguida vam fer amistat. Recordo èpoques que vaig anar a veure'l a Madrid, m'hi vaig estar uns dies a casa seva, fins que fa uns anys van quadrar les coses. Vam fer un llibre de converses, una teòrica, que en dèiem nosaltres, perquè feia molts anys que érem amics i sintonitzàvem amb moltes coses de la vida... A la mateixa editorial amb què vaig publicar el llibre de Sisa els vaig plantejar fer la biografia de Pascal Comelade.

Quan escrius una biografia convius moltíssim amb la persona.

A mi m'agrada conèixer la persona. De fet tot això és una excusa per conèixer bé a gent. No és una cosa que un faci per diners. I en el cas del Pascal hi ha molts viatges a Ceret i estades de dos o tres dies parlant amb ell, passejant...

Què és el que més t'ha sorprès de Comelade?

Sona una mica a tòpic, però com n'és de bona persona i com de generosa i sensible és. El valor humà del Pascal. La primera impressió que pots tenir és que és una mica esquerp, i no és res de tot això. A més, és un *tio* xerraire, divertit, ocurrent, una joia de *tio*.

La gent l'associa com un senyor que toca instruments de juguina.

Aquesta és una part important, però el Pascal ha fet molt més que això. Va començar fent música experimental, és un home que té ànima de rock-and-roll, ha treballat amb cobles, ha fet música per al cinema, la dansa i el teatre i quan repasses la discografia hi veus molts colors. És molt treballador i té una gran capacitat per implicar-se artísticament amb gent d'universos que no són exactament el seu. Per exemple, les portades dels seus discos corresponen a la seva amistat i col·laboració amb grans figures del còmic, de la pintura.

“Em costa agafar-me la vida seriosament”

Els inicis de Donat Putx en el periodisme. A l'esquerra, llegint el diari, a la primera redacció de Ràdio Granollers. Foto de Joan Mas, 1981. A la dreta, en l'emissió experimental de Televisió de Granollers, entre els periodistes Josep M. Codina i Montse Erra. Autor desconegut / Arxiu Municipal de Granollers

És un artista que beu tant de la cultura catalana com de la francesa.

Jo el tema de les dues cultures... jo diria que el Pascal és de la cultura del rock-and-roll. Sí que és veritat que a partir de la frontera hi ha dues realitats diferents i dos mercats musicals diferents i que ell ha treballat amb tots dos mercats però la cultura del Pascal és el rock-and-roll i la cultura catalana, perquè el Pascal està molt content de ser català.

Quins són els gustos musicals d'un periodista musical?

Tinc la sort que no formo part de cap secta, probablement no és la paraula correcta. Quan jo era jove net la gent era del rock, del *rockabilly*, del *heavy* o del jazz o del *funky*, i es definien com a tals o per oposició a tot el que no era això. Jo no, a mi m'agrada la música. Només hi ha dues classes de música, la bona i la dolenta. El problema no és el que a tu t'interessa o no t'interessa, el tema és si la proposta està ben feta o mal feta. Tu pots anar, per exemple, a un concert de cobla, que a casa meva no n'escolto, però pots veure si allò està fet *comme il faut* o si hi ha un punt de transgressió interessant o si les lletres són especialment acurades, o si hi ha uns arranjaments molt originals, això és el que has d'intentar determinar.

Et sents còmode en aquest món de xarxes socials i menys frases subordinades.

El format no em preocupa tant com que es doni valor al periodisme, a la música, al cinema. La gratuïtat és collonuda, jo soc el primer que lleigeixo coses gratis, però si al darrera d'una informació, d'una opinió, hi ha una persona que pot no ser professional és evident que la qualitat baixarà. Hem de donar valor al periodisme i crec que de moment no anem per aquí. Tot i que és veritat que en l'últim any els grans mitjans han començat a posar fórmules de pagament que és l'única manera d'intentar mantenir una certa qualitat.

